

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ivo Pospíšila, soudce JUDr. Josefa Baxy a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci navrhovatelů: **a) Ing. E. K. a b) MUDr. J. K.**, zastoupeni Mgr. Petrem Macákem, advokátem se sídlem Kolínská 1686/13, Praha 3, proti odpůrci: **obec Česká Kubice**, se sídlem Česká Kubice 82, Česká Kubice, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **E. B.**, zastoupena doc. JUDr. Mgr. Janem Brázdou, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Malá 43/6, Plzeň, o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – Územního plánu obce Česká Kubice ze dne 10. 12. 2019, č. 429/2019, o kasační stížnosti navrhovatelů proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 3. 2021, č. j. 59 A 4/2020 - 187,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Navrhovatelé **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odpůrci **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Navrhovatelé se u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) domáhali zrušení části územního plánu obce Česká Kubice schváleného dne 10. 12. 2019 (dále jen „územní plán“), neboť se domnívali, že účelová komunikace na jejich pozemku p. č. XA je v grafické části územního plánu vymezena v rozporu s jeho textovou částí, a obávali se, že

na základě způsobu vymezení komunikace či okolních ploch může dojít k rozšíření samotné komunikace a provozu na ní. Dále odpůrci namítali, že schválení územního plánu zařadilo zastupitelstvo na program zasedání až na příslušném zasedání dne 10. 12. 2019, a že jim tudíž byla odepřena možnost se jednání zúčastnit a seznámit se s tím, jak odpůrce vypořádal jejich námítky. S obsahem vyřízení svých námitek se mohli seznámit až dne 30. 12. 2019, kdy územní plán nabyl účinnosti a pořizovatel jej zpřístupnil na svých internetových stránkách.

[2] Návrh podpořila také osoba zúčastněná na řízení, která se rovněž obávala možného rozšíření dotčené účelové komunikace a rozporovala postup zastupitelstva při schválení územního plánu dne 10. 12. 2019 a jeho následné zveřejnění.

[3] Krajský soud návrh v záhlaví označeným rozsudkem jako nedůvodný zamítl. Nepřisvědčil navrhovatelům, že odpůrce vydal územní plán v rozporu s § 173 odst. 1 a § 172 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Není pochyb o tom, že územní plán obsahoval odůvodnění a byl oznámen veřejnou vyhláškou. V souladu s § 172 odst. 1 správního řádu pak měli navrhovatelé možnost uplatnit své námítky proti návrhu územního plánu, čehož také dostatečně využili. Stejně tak byl v daném případě dodržen postup dle speciální právní úpravy obsažené v § 43 až 60 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v rozhodném znění (dále jen „stavební zákon“). Navrhovatelé mohli své připomínky a námítky uplatnit v režimu § 47, resp. § 52 stavebního zákona. Jejich přesvědčení, že jim bylo upřeno právo podávat námítky proti územnímu plánu v okamžiku jeho vydání zastupitelstvem, je tak liché. Proces vydání územního plánu zastupitelstvem obce je upraven v § 55 stavebního zákona, kde se s dalšími námítkami či připomínkami ze strany dotčených osob nepočítá. Veřejná subjektivní práva navrhovatelů tak nemohla být dotčena tak, jak tvrdili, a to bez ohledu na to, jakým způsobem se vydání územního plánu dostalo na program jednání zastupitelstva dne 10. 12. 2019. V odůvodnění územního plánu se pak navrhovatelé seznámili s obsahem vypořádání jejich předchozích námitek.

[4] Důvodnými neshledal soud ani námítky navrhovatelů o možném rozšíření účelové komunikace a rozporu textové a grafické části územního plánu. Z odůvodnění územního plánu jasně plyne, že sporná komunikace je komunikací účelovou, nedojde k jejímu rozšiřování, a to zejména z důvodu zabránění další výstavby v sousedství rodinného domu č. p. XB (ve vlastnictví navrhovatelů) a zachování soukromí navrhovatelů, a byly brány v potaz závěry vyslovené ve znaleckém posudku. Krajský soud dospěl k závěru, že tomu neodporuje ani grafická část územního plánu. Ve výkresové části v dokumentu označeném jako „Urbanistická koncepce“ je celý příslušný prostor nacházející se na pozemku navrhovatelů parc. č. XA mezi plochou č. XC na straně jedné a plochami č. XD a XE na straně druhé, označen béžovou barvou jako „plochy veřejných prostranství“. Dále je však relevantní i výkres označený jako „Dopravní infrastruktura“, v němž je širší prostor mezi plochou č. XC na straně jedné a plochami č. XD a XE na straně druhé stejná jako u výkresu urbanistické koncepce, ale béžovou barvou označená plocha „vybraná účelová komunikace“ je podstatně užší, než u prvně jmenovaného výkresu, tedy nevyplňuje celý prostor mezi plochou č. XC na straně jedné a plochami č. XD a XE na straně druhé. Nelze tak klást rovnítko mezi širší „plochy veřejných prostranství“ a širší „vybraných účelových komunikací“. Znázornění komunikace v grafické části územního plánu tak nepotvrzuje

pokračování

přesvědčení navrhovatelů, a krajský soud proto neshledal rozpor mezi textovou a grafickou částí. Ze stejných důvodů nejsou oprávněné ani obavy z rozšíření provozu na účelové komunikaci (i samotné komunikace) kvůli širokému vymezení okolních ploch veřejných prostranství. Její šíře vychází ze speciálního zakreslení na výkresu dopravní infrastruktury, z něhož je v kontextu s textovou částí zřejmé, že k obávanému rozšíření (a tedy i rozšíření provozu) nedojde.

II. Obsah kasační stížnosti a jejích doplnění a vyjádření osoby zúčastněné na řízení

[5] Navrhovatelé (dále jen „stěžovatelé“) napadli rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Nesouhlasí se závěry soudu, že postupem odpůrce nebyla jejich práva porušena, neboť dle § 55 stavebního zákona se již při vydání územního plánu s dalšími námitkami či připomínkami nepočítá. Územní plán však byl vydán dne 10. 12. 2019 na zasedání zastupitelstva odpůrce, aniž by se o tom dotčené osoby měly možnost předem dozvědět. S obsahem vyřízení svých námitek se stěžovatelé mohli seznámit až po dni 30. 12. 2019, kdy územní plán nabyl účinnosti a byl zveřejněn. Krajský soud zcela pominul, co vyplynulo z tvrzení stěžovatelů ohledně postupu odpůrce (včetně způsobu, jakým se schvalování územního plánu dostalo na program zastupitelstva).

[6] Stěžovatelé také trvají na tom, že textová a grafická část územního plánu jsou v rozporu. Ve výkresu dopravní infrastruktury není účelová komunikace fakticky zakreslena v souladu se skutečným stavem (dle skutečné šíře a polohy), jak krajský soud uvádí. Zakreslení neodpovídá znaleckému posudku, podle kterého je šíře komunikace 2,20 až 2,84 m. Hranice zastavěného území je vymezena jako široký pás podél pozemku parc. č. XA v rozporu se skutečností a textovou částí a nikoliv pouze jako vybraná účelová komunikace. Dále stěžovatelé opakují, že nesouhlasí se širokým vymezením plochy veřejných prostranství mezi lokalitami č. XD, XE a XF a lokalitami č. XG a XC. Rozšíření komunikace a zvýšení jejího zatížení je pro navrhovatele z důvodu narušení vlastnických práv a soukromí nepřijatelné.

[7] Obavy navrhovatelů ze zneužití širokého vymezení ploch veřejných prostranství nejsou nedůvodné. Tomu nasvědčuje i aktuální postup odpůrce při pořizování územní studie, jenž stěžovatelé dále popisují, byť jsou si vědomi, že Nejvyšší správní soud nemůže přihlídnout ke skutečnostem, které nastaly po vydání napadeného rozsudku. Popis těchto následných postupů obsahovala i další dvě doplnění kasační stížnosti. Podle stěžovatelů je zjevné, že v praxi se k textové části územního plánu nepřihlíží a vychází se z části grafické, která je s ní v rozporu.

[8] Konečně stěžovatelé namítají, že se krajský soud nijak nevypořádal s tvrzeními osoby zúčastněné na řízení, proč je napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[9] Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že se zcela ztotožňuje s názorem vyjádřeným v kasační stížnosti. Na jejích pozemcích se nachází významný krajinný prvek v podobě vzrostlých stromů a obává se, že by rozšíření stávající účelové komunikace mohlo zasáhnout do kořenů či zničit dlouhé větve těchto stromů. Tím by vznikla nenahraditelná škoda. Grafická část územního plánu takové rozšíření umožňuje. Dále doplňuje, že program zasedání zastupitelstva měl být zveřejněn předem, aby se s ním dotčené osoby mohly seznámit, a že odpůrce porušuje povinnosti plynoucí z § 26 správního řádu, neboť do 30. 12. 2019 nezveřejnil vydaný územní plán způsobem umožňujícím dálkový přístup. Napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť se krajský soud nevypořádal s jejím vyjádřením.

[10] Vzhledem k tomu, že osoba zúčastněná na řízení se plně ztotožnila s kasační stížností a její argumentace je ve své podstatě shodná s argumentací stěžovatelů, považoval Nejvyšší správní soud její doslání stěžovatelům za nadbytečné.

[11] Odpůrce se ke kasační stížnosti nijak nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobami oprávněnými. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost **není** důvodná.

[14] Podstatou sporu v dané věci je posouzení, zda grafická část územního plánu umožňuje v rozporu s jeho textovou částí rozšíření účelové komunikace na pozemku stěžovatelů parc. č. XA. Nejvyšší správní soud se však nejdříve zabýval námitkami stran nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku a procesních vad při vydání a zveřejnění územního plánu.

[15] Předně neshledal kasační soud napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nevypořádání námitek osoby zúčastněné na řízení. Otázkou, zda pominutí argumentace osoby zúčastněné na řízení způsobuje nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, se zabýval rozšířený senát v usnesení ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. Sb. NSS, a dospěl k závěru, že nikoliv. Může se však jednat o vážnou vadu řízení, která dle okolností případu může vést ke zrušení rozhodnutí napadeného kasační stížností. Krajský soud vyjádření osoby zúčastněné na řízení zcela nepominul, neboť obsah její argumentace zrekapituloval v bodech 60 a 61 napadeného rozsudku, jak ostatně konstatovali i stěžovatelé. Nicméně na ni v samotném odůvodnění rozsudku výslovně nereagoval. Odpověď na argumentaci osoby zúčastněné na řízení však

pokračování

napadený rozsudek poskytuje. Jak návrh stěžovatelů, tak vyjádření osoby zúčastněné na řízení, vycházely z obavy, že na základě grafické části územního plánu může dojít k rozšíření účelové komunikace (stěžovatelé se obávali o svůj dům a soukromí a osoba zúčastněná na řízení o kořeny a větve památných stromů na svém pozemku). Krajský soud dospěl k závěru, že obavy z rozšíření komunikace samotné nebo provozu na ní nejsou oprávněné. Tím odpověděl na argumentaci stěžovatelů i osoby zúčastněné na řízení. Totéž platí také ve vztahu k námitkám procesních vad stran vydání a zveřejnění územního plánu, které jsou ve své podstatě shodné u stěžovatelů i osoby zúčastněné na řízení. Vypořádáním námitek stěžovatelů krajský soud reagoval také na námitky osoby zúčastněné na řízení. V daném případě se proto nemůže jednat o vadu řízení, která by mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozsudku.

[16] Pro úplnost Nejvyšší správní soud shrnuje podstatné skutečnosti, které stěžovatelé nijak nerozporují. Stěžovatelé uplatnili na základě veřejného projednání návrhu územního plánu, které se konalo dne 24. 9. 2018, námitku (doručenou dne 27. 9. 2018 a označenou v textové části územního plánu jako námitka N1). Této námitce pořizovatel vyhověl a v odůvodnění (na str. 43) mimo jiné uvedl, že *„[s]távající účelová komunikace vedoucí mimo jiného i přes pozemek žadatele (pozemková parcela č.XA v k.ú. Starý Spálenec) bude zachována ve stávající šíři a to zejména z důvodu zabránění další výstavby v sousedství rodinného domu čp. XB a zachování soukromí žadatele. Na pozemkové parcele č.XA nebudou nově navrhovány plochy veřejných prostranství ani plochy veřejně prospěšných staveb. Dle zpracovaného znaleckého posudku na pozemní komunikaci vedoucí přes pozemek parc. č. XA a XH je šířka vozovky účelové komunikace 2,20 - 2,84m + šířka nezpevněných krajnic + 0,25m na každé straně jízdního pásu. (...)“*. Na základě opakovaného veřejného projednání konaného dne 5. 6. 2019 uplatnili stěžovatelé další námitku (doručenou dne 11. 6. 2019 a označenou v textové části územního plánu jako námitka NO1), v níž upozorňovali na to, že grafická část územního plánu neodráží skutečnost, že jejich předchozí námitce bylo vyhověno. Námitce NO1 pořizovatel vyhověl částečně. V odůvodnění (na st. 46 a 47) se pak uvádí, že *„(...) [š]ířku stávající komunikace není z hlediska koncepce využití navazujících rozvojových ploch nezbytně nutné rozšiřovat. (...) Pořizovatel v rámci vyhodnocení námítky uplatněné k opakovanému veřejnému projednání přistoupil ke zpřesnění grafického vyznačení plochy veřejného prostranství. Tato plocha bude jednoznačně vymezena spojnicemi koncových bodů pozemků parc.č. XH a XI v k.ú. Starý Spálenec dle níže přiloženého schématu, neboť stavba komunikace není zanesena ve veřejné evidenci KN.“* K dalšímu veřejnému projednání již nedošlo a územní plán zastupitelstvo obce dne 10. 12. 2019 schválilo.

[17] Krajský soud srozumitelně a v souladu s příslušnými ustanoveními zákona vysvětlil, že odpůrce při samotném vydání územního plánu nepostupoval protiprávně, jelikož v této fázi řízení již dotčené osoby své námitky neuplatňují. S vypořádáním dříve uplatněných námitek se pak stěžovatelé seznámili v odůvodnění územního plánu. Odpůrce je tudíž na jejich právech nijak nezkrátil. Stěžovatelé v kasační stížnosti pouze znovu popsali skutečnosti týkající se postupu při vydání územního plánu a bez dalšího konstatovali, že krajský soud pominul, co z jejich tvrzení vyplynulo. Ani nijak konkrétně nepolemizují s názorem krajského soudu a neuvádějí, na jakých právech je vytýkaný postup mohl zkrátit a co konkrétně mělo z jejich tvrzení vyplynout. Na tomto místě je proto třeba zdůraznit, že rozsah a obsah posouzení věci soudem odpovídá kvalitě a míře konkretizace stížnostních bodů (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54, či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42). Nejvyšší správní soud proto může na uplatněné námitky reagovat pouze adekvátně obsahu kasační stížnosti.

[18] Krajský soud se správně zaměřil na to, zda se postup odpůrce mohl nějak negativně promítnout v právní sféře stěžovatelů. I pokud by totiž odpůrce při vydání a zveřejnění územního plánu pochybil, nemusely by procesní vady nutně vést k úspěchu navrhovatelů ve věci. Jak totiž vyslovil rozšířený senát v usnesení ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 As 187/2017- 264, č. Sb. NSS, bodech 38 a 39, „každé porušení právních předpisů v procesu vydávání opatření obecné povahy, popř. jeho obsahem, nemusí nutně vést ke zrušení opatření obecné povahy. Ke zrušení opatření obecné povahy je dle ustálené judikatury možno např. přistoupit pouze v případě takových procesních pochybení, která reálně mohla způsobit obsahovou nezákonnost opatření obecné povahy, nikoli taková, která na výslednou podobu opatření obecné povahy prokazatelně nemohla mít jakýkoli vliv. V případě územních plánů vydávaných v samostatné působnosti obcí musí soudy být navíc obzvlášť zdrženlivé při posuzování zjištěných nezákonností, aby se vyvarovaly neproporcionálního zásahu do práva obcí na samosprávu (nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1669/11 ze dne 7. 5. 2013 (ve věci Rokytnice nad Jizerou). Důvodem pro zrušení opatření obecné povahy tak zpravidla nejsou taková procesní pochybení správních orgánů, která ve výsledku nezbavila navrhovatele reálné participace v procesu vydání opatření obecné povahy, popř. omezila výkon práv pouze osob odlišných od navrhovatele“.

[19] Jak již soud vyslovil, podstatné je v daném případě to, že stěžovatelé (stejně jako osoba zúčastněná na řízení) dostali v souladu se zákonem možnost uplatnit svoje námitky k návrhu územního plánu, že se odpůrce s jejich námitkami náležitě vypořádal a že měli možnost se v textové části územního plánu s vypořádáním svých námitek seznámit. Nejvyšší správní soud tak žádné porušení práv stěžovatelů ani osoby zúčastněné na řízení v tomto rozsahu neshledal. Na tom nic nemůže změnit ani případná dočasná (a pouze krátkodobá) nedostupnost dálkového přístupu úřední desky, či prodlení ve zveřejnění vydaného územního plánu. Dnem vyvěšení, a tedy i zveřejnění územního plánu, je den, kdy byl územní plán skutečně vyvěšen na úřední desce příslušného orgánu (§ 25 odst. 3 správního řádu). Účinnosti územní plán coby opatření obecné povahy nabývá až patnáctým dnem po dni vyvěšení veřejné vyhlášky (§ 173 odst. 1 správního řádu). Namítané okolnosti by tak mohly být relevantní např. při posuzování včasnosti návrhu na zrušení územního plánu. Nemají však žádný vliv na právo stěžovatelů a osoby zúčastněné na řízení vstoupit se svými námitkami do procesu přijímání územního plánu a dostat na ně náležitou odpověď a v případě nesouhlasu se proti jejich vyřízení bránit. Námitky stěžovatelů, a potažmo i osoby zúčastněné na řízení, jsou tudíž nedůvodné.

[20] Nejvyšší správní soud se dále zabýval podstatou sporu. Nesdílí však názor stěžovatelů, jakož i osoby zúčastněné na řízení, že územní plán je rozporný a že na základě grafické části může dojít k rozšíření dotčené účelové komunikace.

[21] Nejvyšší správní soud ověřil správnost závěrů krajského soudu, podle kterých je z výkresu dopravní infrastruktury jasně zřejmé, že účelová komunikace nezabírá na pozemku par. č. XA celý prostor mezi okolními plochami, ale je zde vyobrazena pouze jako béžový pruh, který je podstatně užší než plocha veřejných prostranství vyobrazená na

pokračování

tomtéž pozemku ve výkresu urbanistické koncepce. To ostatně nezpochybňují ani stěžovatelé a pouze tvrdí, že i podle výkresu dopravní infrastruktury je účelová komunikace širší než ve skutečnosti.

[22] Územní plán jako obecnější instrument územního plánování z povahy věci neaspíruje na zcela konkrétní stanovení podmínek pro využití jednotlivých pozemků. Podle § 43 odst. 1 stavebního zákona územní plán stanoví základní koncepci rozvoje území obce, ochrany jeho hodnot, jeho plošného a prostorového uspořádání, uspořádání krajiny a koncepci veřejné infrastruktury; vymezí zastavěné území, plochy a koridory, zejména zastavitelné plochy, plochy změn v krajině a plochy přestavby, pro veřejně prospěšné stavby, pro veřejně prospěšná opatření a pro územní rezervy a stanoví podmínky pro využití těchto ploch a koridorů. Územní plán tedy pouze koncepčně stanoví možnosti využití území obce, ale neurčuje přesné parametry pro využití jednotlivých pozemků a pro umísťování jednotlivých staveb (k míře podrobnosti územního plánu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2017, č. j. 4 As 92/2017-37). Podrobné podmínky využití konkrétních pozemků či umístění a uspořádání staveb se stanoví až v individuálních rozhodnutích vydávaných v územním řízení, případně v regulačním plánu (viz § 43 odst. 3 věta druhá stavebního zákona). Ta musí být pochopitelně v souladu s územně plánovací dokumentací, což dává stěžovatelům záruku, že jejich pozemek nemůže být legitimně využíván v rozporu s územním plánem.

[23] S ohledem na danou míru podrobnosti územního plánu proto není Nejvyššímu správnímu soudu zřejmé, jak stěžovatelé z grafické části územního plánu určili přesnou šíři předmětné komunikace, aby mohli tvrdit, že i béžovou barvou vyznačená komunikace ve výkresu dopravní infrastruktury odporuje znaleckému posudku, podle kterého je šíře komunikace 2,2 až 2,84 m. S ohledem na to, že dotčená komunikace není samostatně vymezenou parcelou v katastru nemovitostí, nemůže její přesná šíře z grafického znázornění v územním plánu jednoznačně vyplývat. Je proto nezbytné, aby se v praxi územní plán coby podklad pro umísťování konkrétních záměrů aplikoval tak, že na grafickou část se bude hledět optikou vyjádřenou v textové části. Jinými slovy, textová a grafická část územního plánu se musí vykládat souladně. Jedině tak lze určit konkrétní rozměry a možnosti využití komunikace na pozemku parc. č. XA. Při navazujících postupech musí správní orgány, jakož i další subjekty respektovat, co vyplývá z textové části územního plánu, a nemohou toliko na základě grafického zobrazení rozšiřovat účelovou komunikaci, neboť z odůvodnění územního plánu výslovně plyne, že bude zachována ve stávající šíři, a to zejména z důvodu zabránění další výstavby v sousedství rodinného domu č. p. XB a zachování soukromí stěžovatelů, a že na pozemkové parcele č. XA nebudou nově navrhovány plochy veřejných prostranství ani plochy veřejně prospěšných staveb (viz vypořádání námítky N1 na straně 43 textové části územního plánu).

[24] Vymezení okolních ploch veřejných prostranství mezi lokalitami č. XD XE a XF a č. XGa XC stěžovatelé považovali za příliš široké také z důvodu potenciálního rozšíření účelové komunikace. Jelikož územní plán neumožňuje její rozšíření (viz výše), jsou i tyto námítky nedůvodné.

[25] S ohledem na shora uvedené nemohou být práva stěžovatelů ani osoby zúčastněné na řízení úpravou obsaženou v přezkoumávaném územním plánu nijak zasažena. Pokud je poškozují navazující postupy či rozhodnutí v rozporu s podmínkami stanovenými územním plánem, musí se stěžovatelé bránit proti těmto postupům. V nyní souzené věci však Nejvyšší správní soud nemohl přihlídnout k dalším krokům odpůrce, které stěžovatelé popisovali a dokládali v kasační stížnosti a jejích doplněních, neboť se mýlí s předmětem řízení a jde o skutečnosti uplatněné až po vydání napadeného rozsudku (§ 109 odst. 5 s. ř. š.).

IV. Závěr a náklady řízení

[26] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[27] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 a 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé ve věci neměli úspěch, a proto nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, odpůrci pak v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rozsah jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem v řízení nebyla uložena žádná povinnost a nejsou splněny ani podmínky pro přiznání náhrady nákladů řízení z důvodů hodných zvláštního zřetele (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2022

JUDr. Ivo Pospíšil
předseda senátu